a proti ustanovení § 10 odst. 2 adv. ř., jež ukládá advokátům za povinnost, by bezelstností a poctivostí ve svém chování zachovali čest a vážnost stavu svého, nevystříhav se toho, co by mohlo vrhnouti na jeho osobu podezření nebo dojem nereelního jednání i proti vlastnímu klientovi, čímž dokonce zavinil zahájení trestního řízení proti sobě. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 148 dis.

Příkaz mlčelivosti podle § 9 odst. 2 adv. ř. vztahuje se ke všemu, co souvisí s vedením věci advokátovi svěřené bez rozdílu, zda jsou to projevy a postřehy klienta, advokáta či osob třetích.

Povinnost mlčelivosti přetrvává poměr zástupčí.

Příkaz věrnosti zakazuje advokátovi i po zrušení smlouvy zmocňovací podnikati proti dřívějšímu klientovi zákroky, jež by ho poškozovaly nebo ohrožovaly.

Poškození cti a vážnosti stavu, použil-li advokát v soudní síni urážlivých výroků proti dřívějšímu klientovi, a musel-li výroky ty odvolati.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds I 26/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v zasedání neveřejném po slyšení generálního prokurátora odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání směřující proti výroku o vině není odůvodněno. Pokud jde o kárný přečin v nálezu pod 2 a) uvedený, vzala kárná rada za prokázáno, že obviněný ve své žalobě (proti Marii Č-ové) uvedl okolnosti v napadeném nálezu blíže uvedené a že při smírném jednání v tomto sporu o palmár, vedeném obviněným proti jeho bývalé klientce (dne 29. listopadu 1929), uvedl, že kdyby byla paní Č-ová poslechla jeho rad ohledně pana Sch-a, nikdy by neměl Dr. Z. úspěch v rozepři o rozvod, že však paní Č-ová těchto jeho rad neuposlechla a že ještě včera viděl paní Č-ovou na Příkopech s panem Sch-em a že pan Sch. byl s paní Č-ovou zavěšen. Zjištění to má plnou oporu ve spisech, najmě v obsahu žaloby obviněného proti Marii Č-ové o palmár a v doznání se obviněného v jeho vyjádření o oznámení Dr. Karla E-a, podaném dne 27. srpna 1930 výboru advokátní komory v Praze. Marně se snaží odvolatel dokazovati, že nejde o doznání, nýbrž o vyvracení tvrzení odpůrcových, které nebyly předmětem soukromé obžaloby paní Č-ové, za účelem ospravedlnění a obrany. Ve svém vyjádření doznal obviněný výslovně, co při smírném jednání prohlásil. Že tak učinil ke svému ospravedlnění a ke své obraně, jest právě tak nerozhodné, jako okolnost, že v soukromé žalobě paní Č-ové nebyly obviněným doznané okolnosti doslova uvedeny, nýbrž jen v podstatě.

Odvolateli nelze přiznati úspěch ani pokud napadá právní závěry ze zjištěných skutečností. Příkaz mlčelivosti podle § 9 odst. druhý adv. ř. vztahuje se ke všemu, co souvisí s vedením věci advokátovi svěřené bez rozdílu, zda jsou to projevy a postřehy klienta, advokáta či osob třetích (srov. rozh. č. 103 dis. sb. z. a n.) a povinnost mlčelivosti přetrvává poměr zástupčí. Podle § 9 odst. první adv. ř. je důležitou povinností povolání advokáta věrnost při vedení věci. Příkaz věrnosti zakazuje advokátovi, by ani po zrušení smlouvy zmocňovací nepodnikal proti dřívějšímu klientovi zákroky, které by ho poškozovaly nebo ohrožovaly (srov. Lohsing, Oesterr. Anwaltsrecht str. 109). I když odvolatel okolnost, že paní Č-ová byla na Příkopech s panem Sch-em a že pan Sch. by s pí. Č-ovou zavěšen, postřehl teprve po zániku smlouvy zmocňovací, nesměl okolnost tu jako bývalý zástupce Č-ové v jejím sporu o rozvod přednésti v palmárním sporu proti ní, a to ještě v soudní síni a v přítomnosti právního zástupce pana Č-ova a většího počtu lidí, u nichž podle nepopřeného zjištění napadeného nálezu vzbudil tím pohoršení, ježto si musel býti vědom, že jeho výrok právě tak jak ostatní výroky, jimiž porušil úřední mlčelivost, uloženou advokátu v § 9 adv. ř., mohou býti využity v neprospěch jeho bývalé klientky v dosud neskončeném sporu o rozvod. K odůvodnění nároku odvolatelova na palmár nebylo těchto výroků jednak třeba, jednak nesměl obviněný ani v domnělém vlastním zájmu porušiti povinnosti mlčelivosti a věrnosti. Právem proto shledala kárná rada v tomto jednání obviněného kárný přečin proti povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Pokud jde o kárný přečin v nálezu pod 2 b) uvedený, vzala kárná rada na základě spisů okresního soudu trestního v Praze právem za prokázáno, že obviněný při smírném jednání v onom palmárním sporu použil urážlivých výroků proti své bývalé klientce a třetí osobě (Sch-ovi), že pro tyto výroky byl stíhán pro urážku na cti a že uzavřel smír, podle něhož své výroky odvolal. Při tomto zjištění neposoudila kárná rada důkazy obsažené v trestních spisech nesprávně, neboť výpověď svědka Dr. Jiřího P-ého, jenž udal více, než v odvolání uvedeno, a výpovědi Dr. Lubora Z-a a Dr. Františka M-a opravňovaly ke zjištění, že svědci, i když neuvedli přesné znění závadných výroků, vypovídali shodně v ten smysl, že výroky ty měly doslov shodující se s tím, jak byly soukromými obžalobci zažalovány. Obsah smíru uzavřeného obviněným v trestní věci pro urážku na cti nerozhoduje, a nerozhoduje, že tento smír byl uzavřen obhájcem obviněného v jeho nepřítomnosti. Rozhoduje, že obviněný použil urážlivých výroků proti své bývalé klientce v palmárním sporu proti ní v soudní síni a že pak svým obhájcem tyto výroky odvolal. Dr. O. nepotvrdil ostatně jako svědek, že soudní smír uzavřel bez vědomí a svolení obviněného a že měl od obviněného mandát k uzavření smíru toho obsahu, že obviněný ona tvrzení přednášel ve sporu s odvoláním na § 9 adv. ř. jakožto přednes stran, nýbrž potvrdil, že sdělil obviněnému, že se v tomto případě soukromý obžalobce nespokojí s pouhým prohlášením a že ohledně stylisace prohlášení s obviněným nejednal. Věděl tudíž obviněný, že jen prohlášením ujde potrestání za urážky, a nesejde na tom, že smír byl obhájcem obviněného uzavřen ve formě, ke které obviněný nedal příkaz. V tom, že obviněný použil urážli-

vých výroků proti své dřívější klientce v soudní síni a že tyto výroky musil odvolati, spatřila kárná rada právem poškození cti a vážnosti stavu (§ 10 adv. ř. odst. 2).

Čís. 149 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání, dal-li se advokát — ač si při povinné pečlivosti musel býti vědom, že spor jeho klientů nemůže míti úspěch, a přes to, že znal jejich nuzné poměry, jimž na základě vysvědčení chudoby vymohl pro spor právo chudých — zavázati k osobnímu zastupování a zastupování to podržel, a ač mohl v místě procesního i odvolacího soudu bez újmy jejich práv dáti jim ustanoviti zástupce chudých, sám ke všem sporným jednáním osobně dojížděl a tak zbytečně jim způsobil velké útraty, pro něž byli těžce majetkově počkozeni.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds II 3/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 19. března 1932, jímž byl odvolatel uznán viným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinnosti povolání.

Důvody:

Odvolání směřující proti výroku o vině není odůvodněno. Odvolatel se marně snaží dokázati svou nevinu opakováním obsahu žaloby manželů Františka a Marie B-ých proti V-ckému hornímu a hutnímu těžířstvu ve V. a firmě B. a K. o 36.000 Kč, poukazem na dopisy Dr. Eugena P-y Františku B-ému, že může žalovati jednu z firem nebo obě dvě u krajského soudu v Mor. Ostravě, a na výslovnou žádost manželů B-ých, kteří si nepřáli ustanovení zástupce chudých, by při všech jednáních a rocích sám osobně intervenoval. K obsahu žaloby kárná rada přihlížela a vyvozovala hlavně z něho, že věc manželů B-ých byla nejen nejistá, jak odvolatel sám připouští, nýbrž od počátku ztracená a že za takovou ji musel také obviněný pokládati, kdyby si byl uvědomil ustanovení §§ 11, 45, 46 a 47 úr. zák. Ani úsudek kárné rady, že obviněný podle doslovu prvního odstavce žaloby věděl, správně věděti měl, že podnikatelem lomu bylo V-cké těžířstvo, není nesprávný, ano v tomto odstavci je též uvedeno, že firma B. a K. prováděla v pískovém lomu žalovaného V-ckého horního a hutního těžířstva pro citované těžířstvo dobývání hlíny atd. Ostatně přehlíží odvolatel, že kárná rada nepokládá převzetí zastupování v této věci za kárné jednání, poněvadž skutkový děj mohl snad přece jen obviněnému při podávání žaloby býti ne úplně jasný a vzhledem k tomu, že se tento děj vyjasnil teprve za řízení v prvé stolici, nýbrž že spatřuje kárné zavinění v tom, že obviněný za těchto okolností, t. j. ačkoliv si při povinné pečlivosti musel